

Warszawa, dnia 4 grudnia 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 1603/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

Sędziowie: SO Adam Bednarczyk

SO Ludmiła Tułaczko (spr.)

protokolant: protokolant sądowy stażysta Paulina Sobota

przy udziale prokuratora Waleriana Janasa

po rozpoznaniu dnia 4 grudnia 2018 r.

sprawy S. W. s. T. i I., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 258 § 1 kk i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, art. 263 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 10 sierpnia 2017 r. sygn. akt III K 730/15

uchyla zaskarżony wyrok w pkt 1 o czyn z art. 258 § 1 kk i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie do ponownego rozpoznania; w pozostałej części dotyczącej czynu z art. 263 § 2 kk zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Ludmiła Tułaczko SSO Anna Zawadka SSO Adam Bednarczyk

Sygn. akt VI Ka 1603/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie, rozpoznawał sprawę sygn. akt III K 730/15 S. W., oskarżonego o to, że:

1. w okresie od wiosny do października 1996r. w W. działając w ramach czynu ciągłego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu obrót skradzionymi samochodami przyjmował na przechowanie samochody pochodzące z kradzieży oraz dokumenty do nich w tym, samochód M. nr rej. (...) o wartości ok. 300.000 zł pochodzący z kradzieży dokonanej w dniu 09.10.1996r. na szkodę R. B., J. (...) o nr rej. (...) o wartości 80.000 zł skradziony w dniu 12.10.1996r. i samochód A. nr rej. (...) o wartości nie mniejszej niż 125.000 zł, wszystko o wartości łącznej nie mniej niż 500.000 zł

tj. o czyn z art. 258 § 1 kk i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

2. w dniu 13 kwietnia 1996r. w W. posiadał bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci karabinka sportowego K. nr (...) oraz karabinka typu W. nr (...) oraz 12 sztuk amunicji (...), 19 sztuk amunicji do dubeltówki (...) oraz 28 sztuk amunicji do K.

tj. o czyn z art. 263 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2017r.

1. w ramach zarzucanego oskarżonemu w pkt. 1 komparycji wyroku (pkt. VIII aktu oskarżenia) czynu ustalił, iż polegał on na tym, że w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętym zamiarem w dacie bliżej nieustalonej w miesiącach od wiosny do października 1996r. w W. działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu obrót skradzionymi samochodami przyjął na przechowanie samochód osobowy marki A. o nr rej. (...) o wartości 125.000 zł stanowiący własność T. S., dwie tablice rejestracyjne o nr. (...) samochodu marki M. stanowiącego własność R. B., dwie tablice rejestracyjne o nr. (...) samochodu marki J. (...) i dokumenty do w/w pojazdów wiedząc, że w/w przedmioty pochodzą z czynu zabronionego i czyn ten wypełnia znamiona czynu z art. 258 § 1 kk w zw. z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kk postępowanie umorzył;

2. uznał oskarżonego S. W. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. 2 komparycji wyroku (pkt. IX aktu oskarżenia) i za ten występki na podstawie art. 263 § 2 kk skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary warunkowo zawiesił na okres 3,- (trzech) lat próby;

4. na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obok kary pozbawienia wolności karę grzywny w wymiarze 100,- (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10,- (dziesięciu) złotych;

5. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelacje złożyli oskarżony oraz prokurator.

Oskarżony S. W. wyrok zaskarżył w całości. Wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa procesowego :

- art. 5 § 2 k.p.k. przez jego niezastosowanie i nierozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego S. W. w sytuacji, kiedy na potwierdzenie zasadności oskarżenia nie przemawia żaden wiarygodny dowód , w tym dowód z zeznań świadków mogących potwierdzić winę oskarżonego w ramach czynów zarzucanych oskarżonemu, jak również okoliczności sprawy ujawnione w trakcie postępowania w sprawie nie potwierdziły w sposób nie budzący wątpliwości udziału oskarżonego polegających tak na przyjęciu na przechowanie przedmiotów pochodzących z czynu zabronionego jak i posiadania broni palnej oraz amunicji, przy czym ujawnione ustalenia w sprawie dokonane na podstawie dostępnego i zgromadzonego materiału dowodowego wykluczają wręcz rolę oskarżonego, jako potencjalnego sprawcę czynów, za które został skazany, gdzie w sytuacji zakwestionowania przez oskarżonego swojej winy nie sposób uznać S. W. za winnego;

2. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. przez oparcie rozstrzygnięcia jedynie o fragmentaryczny materiał dowodowy oraz pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego S. W. tj. wskazania przez oskarżonego faktycznych osób, które mogły dokonać przestępstw zarzucanych oskarżonemu w sytuacji, kiedy oskarżony jedynie wynajmował od osoby trzeciej garaż w którym odnaleziono skradzione pojazdy , garaż użytkowany był też przez osoby narodowości białoruskiej i to w/ w osoby mogły przechowywać w tym garaży swoje pojazdy bez zgody i wiedzy S. W.;

3. art. 7 k.p.k. i oparcie treści wyroku o dowolność a nie swobodność w zakresie oceny dowodów, co objawiło się w wysnuciem błędnego wniosku w uznaniu winy oskarżonego S. W. tak w zakresie przechowania skradzionych

pojazdów, jak i nielegalnego posiadania broni w sytuacji, kiedy miejsce w którym doszło do ujawnienia pojazdów było użytkowane także przez osoby trzecie, do których należały odnalezione pojazdy zaś broń i amunicja przypisywana oskarżonemu należały do wskazanych przez oskarżonego (...) i nie była własnością oskarżonego;

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego S. W. od wszystkich zarzucanych mu aktów oskarżenia czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

Prokurator na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok w części dotyczącej punktu I -ego sentencji wyroku, a mianowicie w zakresie umorzenia postępowania przeciwko oskarżonemu S. W., co do zarzucanego mu czynu z art. 258 § 1 kk i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na niekorzyść oskarżonego S. W..

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę wydanego orzeczenia, polegający na uznaniu że oskarżony S. W. nie przyjął na przechowanie pochodzących z przestępstwa samochodów marki M. o numerze rejestracyjnym (...) o wartości ok. 300 000 zł oraz J. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości ok. 80 000 zł a jedynie tablice rejestracyjne i dokumenty od ww pojazdów, co skutkowało niezasadnym wyeliminowaniem z opisu i kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu S. W. czynu art. 294 § 1 kk, co z kolei skutkowało przyjęciem iż występki zarzucony oskarżonemu uległ przedawnieniu a w konsekwencji umorzeniem postępowania w tym zakresie wobec wystąpienia negatywnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., podczas gdy z zebranego materiału dowodowego w sposób obiektywny i logiczny wynika, że działanie oskarżonego polegające na przyjęciu na przechowanie przedmiotów pochodzących z przestępstwa dotyczyło całych pojazdów marki M. o numerze rejestracyjnym (...) oraz J. (...) o numerze rej (...) wraz z ich tablicami rejestracyjnymi oraz dokumentami, co z kolei prowadzi do wniosku, iż z kwalifikacji prawnej i opisu czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie VIII aktu oskarżenia niezasadnie wyeliminowano art. 294 § 1 kk zaś sam zarzucony S. W. czyn nie uległ przedawnieniu.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. art. 437 § 1 k.p.k. i art. 454 § 1 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej punktu I -ego sentencji wyroku, a mianowicie w zakresie umorzenia postępowania przeciwko oskarżonemu S. W., co do zarzucanego mu czynu z art. 258 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 k.k. z powodu przedawnienia karalności czynu i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd odwoławczy, zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego nie jest zasadna a wskazane w niej wnioski nie zasługują na uwzględnienie. Sąd I instancji prawidłowo, w oparciu o zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy, przypisał oskarżonemu przestępstwo nielegalnego posiadania broni palnej. Ustalenia sądu I instancji oparte zostały o wyniki przeszukania posesji oskarżonego S. W. z dnia 13 kwietnia 1996 r., podczas którego broń palną odnaleziono w pomieszczeniu znajdującym się nad kawiarnią położoną na posesji przy ulicy (...) w W.. Oskarżony nie miał pozwolenia na znalezioną broń zaś z opinii biegłego wynika jednoznacznie, że karabinki (...) i W. wraz z ujawnioną amunicją są zdolne do oddania strzału. Oskarżony zmiennie wyjaśniał opisując, w jakich okolicznościach wszedł w posiadanie zatrzymanej broni. Z wyjaśnień wynika, że kupił ją na terenie Austrii i nielegalnie przywiózł do Polski. Broń nabył w celu obrony. Wyjaśnił także zmieniając wersję zdarzeń, że broń pozostawili pracownicy budujący stajnię na jego posesji. Jednak nie potrafił wskazać, do kogo ta broń należy, chociaż jak wyjaśnił, okazano mu pozwolenie na tę broń a nawet z niej strzelał na terenie swojej posesji. Wobec powyższego należy podzielić stanowisko sądu I instancji, który zasadnie uznał za niewiarygodną tę część wyjaśnień, w których oskarżony twierdził, że broń należy do innych osób i tylko przez zaniechanie nie została zwrócona właścicielom lub przekazana Policji. Z prawidłowych ustaleń wynika, że oskarżony miał świadomość posiadania nielegalnie broni palnej wiedział, że znajduje się w jego posiadaniu i fakt ten akceptował. Takie zachowanie wypełnia znamiona przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. Wymiar kary za to przestępstwo – przy zastosowaniu warunkowego zawieszenia wykonania kary, jest adekwatny do zawinienia. Jak wynika z pisemnego uzasadnienia przy wymiarze kary sąd I instancji uwzględnił przede wszystkim fakt upływu ponad 20 lat od zdarzenia.

Jak wynika z karty karnej (k- 409) oskarżony obecnie nie jest karany. Sąd I instancji orzekł także karę grzywny, która w sytuacji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności stanowi realną dolegliwość dla oskarżonego. Tak więc, orzeczonej kary za to przestępstwo nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Za zasadną sąd odwoławczy uznał apelację prokuratora w zakresie czynu I z art. 258 § 1 k.k. i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 k.k. W tej części wyrok należało uchylić nie dzieląc argumentów sądu I instancji, jak również zarzutów oskarżonego. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony od 1994 r. wynajmował od świadka E. R. garaż znajdujący się na posesji przy ulicy (...) w W.. Do tego garażu otrzymał klucz a drugi znajdował się w posiadaniu właścicielki. Nie ulega też wątpliwości, że S. W. dorobił drugi komplet kluczy lecz nie wydał go E. R.. Klucz przekazał O. B.. A drugi zatrzymał dla siebie. Te okoliczności wynikają z wyjaśnień świadków E. R., W. G. oraz z wyjaśnień oskarżonego. Za podnajem garażu oskarżony rozliczał się z O. B.. Nie można uznać za słuszne zarzutów oskarżonego, że nie wiedział o tym, iż w tym garażu przechowywane są samochody pochodzące z kradzieży. Wyjaśnieniom oskarżonego przeczą zeznania świadków E. R. i W. G.. Z zeznań tych świadków wynika, że bardzo często w garażu przechowywane były samochody różnych zachodnich marek, także na zagranicznych tablicach rejestracyjnych. Przy wprowadzaniu tych samochodów do wynajmowanego garażu S. W. często był obecny w towarzystwie innych mężczyzn zaś świadkom E. R. i W. G. tłumaczył fakt garażowania samochodów różnych marek powołując się na to, że pracuje w Niemczech i te pojazdy stamtąd pochodzą. Oskarżony wiedział więc, jakie pojazdy znajdują się w garażu. Wyniki przeszukania przeprowadzonego w dniu 23 października 1996r. wskazują jednoznacznie, że znajdował się tam samochód A. nr rej. (...), stanowiący własność T. S., który został przez niego utracony w wyniku rozboju w dniu 21 października 1996 r., o wartości 125.000 złotych. W wynajmowanym garażu znajdowały się wśród innych tablic tablice rejestracyjne o numerach (...)i (...), dokumenty wystawione na nazwisko D. W. i K. G.. Nie ulega wątpliwości, że samochód marki M. nr rej. (...) o wartości ok. 300.000 zł został skradziony w wyniku rozboju w dniu 09.10.1996r. zaś J. (...) o nr rej. (...) o wartości 80.000 zł został skradziony w dniu 12.10.1996r. na szkodę A. M. z niestrzeżonego parkingu przy ul. (...) w W.. Istotnie, w zakresie paserstwa samochodów M. i J. (...) proces miał charakter poszlakowy gdyż podczas przeszukania garażu nie znaleziono tych pojazdów. Aby uznać poszlaki za przekonujące muszą układać się w nieprzerwany łańcuch, który prowadzi do jedyne logicznego wniosku o winie oskarżonego. Sąd I instancji rozważył fakt ujawnienia w garażu wynajmowanym przez oskarżonego tablic rejestracyjnych samochodów M. i J. (...) oraz dokumentów, które znajdowały się w chwili rozboju w samochodzie M.. Uznał jednak, że i tablice rejestracyjne i dokumenty wystawione na nazwisko D. W. i K. G. mogły znaleźć się w miejscu ich ujawnienia w innych okolicznościach niż w wyniku ukrycia tych pojazdów przez oskarżonego w wynajmowanym garażu np. w wyniku ich przypadkowego znalezienia przez oskarżonego lub przyniesienia przez nieustaloną osobę do tego garażu. Ponadto podczas przeszukania znaleziono także inne tablice rejestracyjne, które pochodziły ze skradzionych pojazdów lecz w tym zakresie oskarżonemu nie postawiono zarzutów, chociaż oparte są na tych samych podstawach faktycznych. Ten tok rozumowania zawiera jednak luki, które nie pozwalają uznać go za przekonujący. Ocena sądu I instancji opiera się tylko na części materiału dowodowego i nie uwzględnia wszystkich okoliczności sprawy. Przede wszystkim w garażu wynajmowanym od świadka E. R. nie znaleziono wyłącznie dokumentów należących do D. W. i K. G., które bezsprzecznie znajdowały się w samochodzie M. w momencie kradzieży. W wyniku przeszukania garażu znaleziono także części wymontowane z tego samochodu. Świadek D. W. (k- 2963 v tom 11) rozpoznał uchwyt do ładowni z częściową instalacją samochodową telefonu komórkowego oraz klamkę samochodową do samochodu M.. Sąd I instancji nie rozważył czy fakt ten uzasadnia wniosek, że samochód M. po kradzieży znajdował się w tym garażu wynajętym przez oskarżonego oraz czy został tam częściowo zdemontowany. Uznając, że brak jest dowodów, aby przypisać oskarżonemu S. W. przestępstwo paserstwa 3 pojazdów, sąd I instancji nie rozważył łącznie następujących okoliczności:

-ujawnienie samochodu A. nr rej. (...), o wartości 125.000 złotych pochodzącego z rozboju dokonany w dniu 21 października 1996r. na T. S., w garażu, który wynajmował oskarżony ,

-ujawnienie w zasadzie licznych dokumentów, które znajdowały się w skradzionym w wyniku rozboju w dniu 09.10.1996r samochodzie M. nr rej. (...) o wartości ok. 300.000 zł , w tym pieczętek firmy (...), aktów notarialnych, książeczki czekowej K. G. i jego notesu z zapiskami,

-ujawnienie części samochodowych w postaci uchwytu do ładowarki z częściową instalacją samochodową telefonu komórkowego oraz klamki do samochodu M., które rozpoznał świadek D. W., jako pochodzące ze skradzionego samochodu,

-ujawnieni tablic rejestracyjnych samochodu J. (...) o nr rej. (...) o wartości 80.000 zł, który został skradziony w dniu 12.10.1996r.

- bliskiego związku czasowego pomiędzy kradzieżami samochodów a ujawnieniem samochodu A. oraz tablic rejestracyjnych samochodów M. i J. (...) w garażu wynajmowanym przez oskarżonego od świadka E. R..

Zgodnie z art.331 § 1 k.p.k. to prokurator decyduje o zakresie oskarżenia. Fakt, że oskarżony w wynajmowanym garażu posiadał jeszcze inne tablice rejestracyjne pochodzące ze skradzionych samochodów ma wpływ na ocenę jego wyjaśnień pod kątem ich wiarygodności a ilość ujawnionych przedmiotów wyklucza przypadkowe działanie. Tej okoliczności sąd I instancji nie rozważył. S. W. wyjaśnił, że poza luźną znajomością nic go nie łączyło z O. B., któremu podnajął garaż wynajmowany od E. R.. Tymczasem oskarżony był posiadaczem samochodu B. nr rej. (...) o numerze nadwozia (...). W dniu 16 lipca 1995r. S. W. zgłosił utratę dowodu rejestracyjnego tego samochodu. Natomiast w dniu 2 kwietnia 1995r. samochodem o numerze rejestracyjnym (...) ale o identycznym numerze nadwozia granice polsko – białoruską przekroczył właśnie O. B. (k- 2187). Świadczy to o tym, że obaj wymienieni znali się wcześniej a numery identyfikacyjne samochodu były wykorzystywane do przemytu samochodu.

Wobec powyższego z uwagi na łączną wartość samochodów, która zgodnie z art. 115 § 5 k.k. przekracza kwotę 200 000 zł, czyli stanowi mienie znacznej wartości należy uznać, że przedawnienie jeszcze nie nastąpiło. Zgodnie z art. 101 § 1 pkt 2 a k.k. i art. 102 k.k. nastąpi dopiero w 2021r. Z uwagi na datę zarzutu należy wskazać, że także przepisy Kodeksu karnego z 1969r. w art. 215 § 2 d.k.k. przewidywały karalność paserstwa dotyczącego mienia znacznej wartości. Oskarżonemu zarzucono także działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w okresie od wiosny do października 1996r. Biorąc pod uwagę datę zarzutu należy stwierdzić, że dotyczy on okresu obowiązywania Kodeksu karnego z 1969r. Kodeks ten nie przewidywał przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Zgodnie z art. 4 § 1 k.k. przepis art. 258 § 1 k.k. nie znajduje więc zastosowania w niniejszej sprawie. Art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k. określa właściwość sądu okręgowego, jako sądu I instancji w przypadku przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Ponieważ art. 4 § 1 k.k. wyłącza możliwość przypisania oskarżonemu przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok przekazując sprawę w części dotyczącej pierwszego czynu do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi- Południe w Warszawie do ponownego rozpoznania. Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie w tej części sąd odwoławczy powołuje się na postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 lutego 2013 r. sygn. II AKz 52 /13, z którego wynika, że: „przy badaniu przez sąd swojej właściwości nie tylko nie jest niedopuszczalne, ale wręcz konieczne jest zastosowanie art. 4 § 1 k.k. jeżeli tylko od czasu popełnienia przestępstwa do czasu podejmowania decyzji w przedmiocie właściwości sądu nastąpiła zmiana ustawy, a przepisy przejściowe nie regulują inaczej tej kwestii do ustalenia właściwości sądu, do czego sąd zobowiązany jest na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. konieczne jest dokonanie właściwej kwalifikacji czynu a to możliwe jest tylko przy uwzględnieniu art. 4 § 1 k.k”. Z tych powodów sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok i w części dotyczącej czynu I sprawę przekazał sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W toku ponownego rozpoznania tej sprawy należy zgodnie z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. ocenić zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy, w tym przede wszystkim protokół przeszukania garażu z dnia 23 października 1996r., który należy rozważyć w kontekście zeznań świadków D. W. i K. G.. Należy także rozważyć kwalifikację prawną czynu. Mając powyższe na uwadze sąd odwoławczy orzekł, jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym w części dotyczącej czynu z art. 263 § 1 k.k. znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 624 § 1 k.p.k. z uwagi na informacje uzyskane z platformy e- puap (k- 423)

SSO Ludmiła Tułaczko SSO Anna Zawadka SSO Adam Bednarczyk